

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. XI. Vltimum argumentum realis præsentiae corporis Christi in
Eucharistia, ex recenti miraculo,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

63. dederat. Vidit omnino pius homo quid hoc sacramentum esset, & in quem usum esset institutum. Verum iuvauerat opinio de corporea carne.

Demum Erasmus in Epistola ad Conradum Pellicanum, Catholicae veritati, de reali corporis Christi in Eucharistia praesentia, apertissime favet, & ab ea senullatenus unquam dimoveri potuisse testatur. Ad id (inquit) negavi semper me posse animum inducere, praesertim cum Evangelica atque Apostolica littera tam evidenter nominent corpus quod datur, & sanguinem qui effunditur. Et infra: Si tibi persuasum est in synaxi nihil esse prater panem & vinum, ego membratim discerpim malim, quam profiteri idem quod tu profiteris, & omnia perpeti malim, quam tali flagitio contra meam conscientiam admisso, ex hac vita demigrare.

Porro Erasmus dubiae fidei author creditur, & quem Catholicae religionis amor non admodum urgebat, ut in ejus defensionem veller suam sententiam, tuosque sensus regere. Unde quidam acutè & lepidè, ad nomen Desiderii, quo Erasmus nuncupabatur, alludens, scripsit hos versus.

*Queritur, Erasmus dum sese vertit ad omnes:
Sit ne Roma tuus, sit ne Luthere tuus?
Cujus sit generis merito dubitatur Erasmus.
Sed desiderium nullius esse puto.*

Nihil ergo gratiae tribuisse existimandus est: imò nimium haereticis favit, quibus proluisse videtur, ut verè quidam dixerit: Vbi innuit Erasmus, irrui Lutherus: alter vetò, Erasmus ova fovisse, Lutherum exclusisse, affirmavit.

ARTICULUS XI.

Primum argumentum realis praesentiae corporis Christi in Eucharistia, ex recenti miraculo.

64. PRATER argumenta quae fuscè satis explicata sunt, aliud addi posset sumptum ex variis miraculis, quibus veritatem hujus sacramenti Deus saepius confirmavit: Sed haec quia vel notissima sunt, vel ea haeretici negant, & rident, statueram praetermittere. Verum non possum praeterire ingens illud miraculum, quod hic in Gallis, dum haec scriberem, contigit, & religionis causam prodidisse me putarem; nisi argumento uterem, quo Deus veritatem hujus sacramenti voluit comprobare, & quod velint nolint haeretici non negabunt, cum in hujus fidei testes advocari possint, tum plurimi qui aderant, tum universae Galliae ad quas nedum incerta fama, sed & certissimum testimonium pervenit ex Epistola Episcopi Andegavenensis. Res ita contigit. Est vicus in dioecesi Andegavenensi, quem vulgò vocant *les Vignes de Saint Florent*, propè Salmurium. Ibi die secundae mensis Junii hujus anni 1668. quae erat dies Sabbathi intra Octavam Corporis Christi, cum ad Salutem decantandam omnes convenissent, dum à Parrocho hic versus elatà voce inchoatur, *Verbum caro panem verum, &c.* visa est loco Hostiae, integra species hominis. Advertit id statim Parrochus, & vocatis qui aderant, propius accedunt, adeo ut facillè & figura & lineamenta notari potuerint. Erat capillis subnigris, & ad humeros defluentibus, splendidà facie, majestare supra humanam, in-

A fertis in modum crucis manibus, quatuordecim strà dexterae apposita erat, totumque circumdabatur. Haec ita per horae quadrantem circumspiciuntur à Parrocho, & ceteris qui aderant, & probandum miraculum propius accedunt. Postea coepit parva quadam nubes totius hominis speciem involvere, & ab intus oculis subducere, ac demum nube paulatim aëra abeunte, Hostia in propria figura, & eodem statu quo erat antea, remansit. Statim hujus nuntium delatum est ad Episcopum Andegavensem, qui in eum locum se contulit, ut in jus certior fieret, & Parrochi, aliorumque personarum depositionibus exceptis, summaque gentià adhibita, hujus miraculi fidem testis Epistolà Pastoralis, quae per Gallias delata, ubique sparsa est, ut jam planè infanti esset hominibus, ita contigisse velle negare.

Nolui hoc miraculum praeterire, quod in nostrà aetate, sed & superiori mentis haec scribo contigit, ne calumnientur haereticos, nos miracula dubiae fidei asserere, aut quodam pejus, supposita fingere. Sed praeterea instantias temporis, quo hoc miraculum contigit, animadverti velim, quae sane probant. Deum huisse praesentis mali remedium adhibere: Etenim miraculum hoc contigit, cum non multo ante vulgatus fuisset liber gallico idiomate scriptus contra realem Christi praesentiam in Eucharistia, cujus elegantia plura ingenia corrupti potuissent, & sub eodem tempore, quo habebant Salmurium, quod parvo intervallo, & quibus duntaxat leucis distat ab eo vico in quo miraculum contigit. Nisi haeretici tenebris amarent, agnoscerent veritatem hujus mysterii, quod Ecclesia defendit, quod Deus miraculo probat.

ARTICULUS XII.

Solvuntur argumenta Haeticorum, desumpta ex sacra Scriptura.

OBJICIUNT primò haeretici verba illa Cant. Joan. 6. ubi murmurantibus Capharnaïtis quod Christus dixisset, *Caro mea non est caro*. Respondet Christus: *Spiritus est qui vivificat, non prodest quidquam: verba quae loquor, sunt Spiritus & vita sunt.* Quibus verbis congeritur error Capharnaïtarum, qui dicitur: *Populus iste existimabant carnem Christi realiter esse manducandam, monendo ipsos, spiritum tantum, & solà fide, ab eis esse sumendam.* Hoc est potissimum Zuinglii fundamentum, in libro de vera & falsa religione cap. de Eucharistia, ubi hoc argumentum, *murum aëneum, & aliam rem infractum* appellat.

Verum murus ille, non aëneus, sed luteus, facile potest everti: respondetur enim, ideo verba illa protulisse Christum, ut falsam imaginem Capharnaïtarum corrigeret: cum enim existimarent, carnem Christi in propria specie & more communi edendam, mortuum scilicet, & divisam in frustra, ut bubulae carnes & vaccae eduntur, opus fuit ut Christus explicaret modum quo ipsum edi oporteret, nimirum taliter quidem, non tamen in propria specie carnis, sed aliena; propter quod dixit, *Caro non prodest quidquam*, id est caro carnaliter accepta.